

ÁRADAT

A reggel ismét a folyóparton ér el,
csupasz lábaidon végignézel, és döntesz,
keresztülfolysz ezen az újabb napon,
történjen bármi is a távoli halottakkal,
te kattogsz tovább a láthatóságtól ropogva.
Ahogy fény kúszik végig az út kövein,
követi a horizont ébredését egy toronyóra,
a csontok meg csak alszanak tovább
a nyugati falak árnyékában, nem hamvadva.
A színek hazatérnek az ébredők egébe,
és te a vízhez borulsz, rátalálsz egy kígyóra.
Viszontlátod magad a tenyereid között.
A megtagadott arcot emberarcodba mártod,
átszűrve ujjaid hálóján előző napi emlékeid,
és elengeded a reggelre holt galambot
a megfejtetlen üzenettel együtt, amit lábaira
kötözve több ezer kilométerről hozott,
hogy aztán végkimerültségében haragnak
repülve kongassa el fölötted az előző alkonyt.
Persze nem forraszhattad össze ezt
a törött koponyát, amely rángó szárnyakon
lábaid elé esett, ám könnyebbé tetted
a halált. Egymást érik a hajszálrepedések,
az izmok már nem mozdítják a végtagokat,
pedig a galamb egy idegen, szürke isten volt,
és te vörösre színezed vele a hajnali folyót.

AMINEK SÚLYA VAN

Ha embernek születesz, és kétségek
nélkül adakozol az ösztönöknek,
csak támadsz, elsajátítasz, kiélvezel,
akaratot tiporsz el akaratoddal.

Sem magányod, sem közösséged
nem nyugtat, mindened mozgásban,
áruba bocsájtod talált odaadásod
szóért, pénzért, húsért, ígéretekéért.

Aztán megtérsz az igazak közé,
ám kicsinységed vádol, elrepsz,
bölcsek közt összetör, ami vad.
A rendet feladva szóródsz ezerfelé.

De tanítasz, mint aki felemelkedett,
büszkén hirdetsz múlatlan igazságokat,
pedig nem érted betanult mondataid,
tagadásoddal erősítesz kétségeiden.

Nem aszerint élsz, ahogy beszélsz.
Úgy áldozol, akárha saját gyermeked
dobnád lángok közé szabadulásodért,
és hátradólsz, mint aki megérkezett.

Ingatod szemeid tükörképeden,
majd körbetéglázod magad tárgyakkal.
Nem háborgat senki, csak te vagy,
de maga alá temet, amit úgyis itthagysz.